

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2844/2020
15.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Јасминке Станојевић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Никола Томашевић, адвокат из ..., против тужене „UniCredit Bank Srbija“ a.d. Beograd, чији је пуномоћник Младен Аврамовић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 4658/2019 од 04.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 15.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 4658/2019 од 04.12.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 4658/2019 од 04.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 10088/2018 од 31.01.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужилци, на име стицања без основа, исплати износ од 28.800,00 динара, са законском затезном каматом од 11.05.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 30.104,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован захтев тужилце у делу који се односи на камату на трошкове парничног поступка од дана пресуђења до извршности.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 4658/2019 од 04.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П 10088/2018 од 31.01.2019. године, садржана у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП) Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом обавезана је тужена да тужиљи, на име стицања без основа, исплати износ од 28.800,00 динара, са законском затезном каматом од дана вештачења до исплате. Ово због тога што тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење у износу који је тужиљи наплаћен.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда, о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Зато је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члану 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.06.2018. године. Првостепена пресуда донета је 31.01.2019. године. Другостепена пресуда донета је 04.12.2019. године.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра, по средњем

курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**